

Boligministeren (Kjærboel): Jeg skal ikke anvende megen tid til at redegøre for regeringens stilling til det forslag til ændring i byggestøtteloven, som det kommunistiske parti har fremsat i det høje ting. Forslaget er jo et typisk kommunistisk forslag, som taler for sig selv på en måde, der næppe kræver mange kommentarer.

Der kan dog være grund til at opholde sig ved de oplysninger, som ifølge forslagsstillerne har dannet baggrunden for lovforslaget. Det ærede medlem fru Alvilda Larsen henviste i sin fremsættelsestale til de statistiske oplysninger om byggevirksomheden i indeværende år — nærmere bestemt oplysningerne for juli måned for hovedstadsområdet og 5 større provinsbyer — og drog af disse oplysninger den slutning, at byggeriet var i katastrofal tilbagegang. Det er naturligvis ganske uberettiget ud af det øjebliksbillede, som disse oplysninger er udtryk for, at drage den slutning, som det ærede medlem har gjort. Sandheden er jo den, at det indenfor det beløb, der stilles til rådighed ved den nye byggestøttelovgivning, er muligt at gennemføre en årlig boligproduktion med offentlig støtte på mellem 17 000 og 18 000 lejligheder. Hertil kommer så det byggeri, som gennemføres uden offentlig støtte. Indenfor lovens rammer vil der således kunne påregnes en årlig produktion af en størrelsesorden på ca. 20 000 lejligheder og muligvis endda mere. Da den løbende befolkningstilvækst kræver væsentlig færre lejligheder end 20 000, betyder programmet således, at vi fortsat — omend måske nok i et noget langsommere tempo, end man kunne ønske sig — haler ind på vort boligunderskud.

Det er rigtigt, at der i årets første halvdel var påbegyndt færre lejligheder end i sidste års første halvdel. Vi har imidlertid fået påbegyndt ca. 9 500 lejligheder i første halvår og venter i andet halvår at påbegynde 10 500. Færdiggørelsen af lejligheder i år har været tilfredsstillende. Antagelig bliver den samlede årsproduktion for 1955 godt 22 000 lejligheder.

I betragtning af de vanskelige økonomiske forhold, vi har at kæmpe med, og som naturligvis ikke kan undgå også at præge byggeriet, må man vist sige, at det ikke er helt utilfredsstillende, at man kan opretholde et byggeri af et omfang, der svarer til

den gennemsnitlige produktion i de øvrige efterkrigsår. Når nu det kommunistiske parti fremsætter forslag om en fordobling af rådighedsbeløbene for det støttede byggeri, er dette ganske ude af takt med de faktiske byggemuligheder, som vi for tiden har her i landet. Når godt 300 mill. kr. muliggør en påbegyndelse af ca. 17 000 lejligheder, skulle et rådighedsbeløb på 600 mill. kr. komme til at omfatte 34 000 lejligheder om året. Enhver, der har blot en smule realitetssans, kan naturligvis gennemskue hulheden i det fremsatte forslag, idet den arbejdskraft, der er påkrævet, ikke eksisterer.

Må jeg så endelig sige, at når vi i foråret indgik et forlig om vor boligpolitik for de kommende 4 år, så har vi naturligvis ikke til hensigt nu et halvt år efter at fragå, hvad vi dengang måtte indgå på. Der er jo ikke indtruffet omstændigheder, som tyder på, at udviklingen indenfor byggeriet er blevet anderledes, end hvad vi dengang måtte være forberedt på. Naturligvis tilfredsstillende forliget ikke på alle punkter regeringen og mit parti, men således er jo netop karakteren af et kompromis, der kræver imødekommenhed fra alle sider.

Under hensyn til alle foreliggende omstændigheder kan regeringen ikke gå ind for det fremsatte forslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alvilda Larsen): Som jeg anførte i min fremsættelsestale, er baggrunden for vort lovforslag, uanset hvad den højtærede minister siger her, den meget uheldige udvikling, som byggeriet for tiden er inde i. Jeg er ganske vist helt på det rene med, at det, som flertallet, der sikrede ændringerne i byggestøtteloven i foråret, tilsigtede, var en begrænsning i boligbyggeriets omfang, selvom hvert enkelt folketingsmedlem, tilhørende de partier, der gennemførte ændringerne, udmærket ved, at boligmanglen her i landet stadig er så stor, at bolignøden betragtes som vort største sociale onde, og selvom ingen kan benægte, at de ofte udenfor denne sal stilles ansigt til ansigt med ulykkelige mennesker, som er uden bolig, eller mennesker, der i årevis har gjort alt muligt for at få tag over hovedet. Man valgte altså alligevel at ændre loven, så at byggevirksomheden kunne nedsættes.